

Ковальчук Сергій Михайлович

Ковальчук Сергій Михайлович народився 11 серпня 1976 року у селі Переспа, Червоноградського району, Львівської області. В 1989 році закінчив Переспівську школу.

Здобув неповну середню освіти у Червоноградському професійному училищі № 55 за спеціальністю столяр будівельник (з 1993 по 1995 рік).

З 1995 по 1996 рік проходив військову службу, однак завершити її не зміг, оскільки був комісований по стану здоров'я.

Після служби повернувся в рідне село, та разом з своєю мамою займався фермерським господарством, активно працював та допомагав матері.

У жовтні 2001 року одружився із Задолинною Наталією та переїхав у місто Червоноград, де прожив усе своє подальше життя. Згодом у них народилися дві донечки: Оля та Олександра. Дівчата завжди розуміли, що вони є як за кам'яною стіною, що тато не дасть їх в обід. Дальше була робота на теплицях та щасливе сімейне життя.

З 2004 року по 2019 рік працював на шахтах Межирічанська та Лісова. А у червні 2019 року пішов на пенсію по інвалідності та вирішував чим ще хоче займатися своє подальше життя (почав цікавитися рибальством, був налаштований відкрити власну справу, про яку давно так мріяв).

Однак, з початком повномасштабного вторгнення життя перевернулося на всі 180 градусів. З першого дня війни Сергій був налаштований йти захищати Україну.

26 лютого 2022 Сергій, як свідомий громадянин України, добровільно вступив до лав Територіальної оборони (63 батальйон, 103 бригада Тро, 2 рота, 1 відділення). Через кілька днів його роту відправили з міста Червоноград на білоруський кордон, зокрема на лінію розмежування Львівської та Волинської областей. На другий день Великодня (24 квітня 2022) батальйон Сергія

повідомили про те, що їх перекидають на Схід, однак кінцевої точки призначення їм не повідомили. Та як стало відомо пізніше, привезли їх в Донецьку область.

Під час розмов з Сергієм, рідні відчували бойовий дух, але і проявлялося переживання перед невідомим. Останній дзвінок був 4 травня, під час якого Сергій повідомив рідних, що не вийде на зв'язок кілька днів.

Через 3 дні рідні отримали інформацію, що був мінометний обстріл та вуличні обстріли, внаслідок чого було багато поранених. Дізнавшись про це, діти та дружина почали телефонувати до Сергія, однак він не виходив на зв'язок. Як дізналися вони пізніше, його пораненого відправили у лікарню Бахмута, де він лежав у реанімації. Довго рідні телефонували у лікарню, однак у зв'язку з Сергієм не було, через переповнення телефонної лінії.

Проте, як тільки рідні додзвонилися у лікарню, їм повідомили невтішну звістку, що Сергій загинув внаслідок вибухової травми, а трапилося це 08 травня 2022 року.

Ця втрата стала найбільшим болем для рідних та друзів, адже за час життя, Сергій запам'ятався всім лише з посмішкою на обличчі та як добра, доброзичлива людина, яка завжди прийде на допомогу у будь-яку годину. Сергій був зразковим сім'янином, люблячим чоловіком для своєї дружини та чудовим батьком для своїх дітей, яких він любив і цінував понад усе. Побратими Сергія, з якими він служив на Сході України, відгукуються про нього як про "живчика", який завжди знав як підбадьорити, навіть якщо йому самому було важко, а бойовий дух прослідковувався з одного слова та погляду.

Запам'ятається Сергій усім лише з посмішкою на обличчі та глибокими очима.

Багато людей прийшло, щоб попрощатися та віддати честь Воїну-Герою, який віддав своє життя за Україну, за своїх рідних, за нас з вами.

Поховали Ковальчука Сергія Михайловича на Бендюзькому кладовищі на Алеї Слави серед своїх побратимів.